

РЕШЕНИЕ

№ 5537

гр. София, 16.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 07.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **3126** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 231 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на Б. Г. К. срещу заповед № 1984з -119/24.01.2020г. на Командир на СОБТ-МВР с която на осн. чл.226 ал.1 т.4 от ЗМВР е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя в СОБТ-МВР по собствено желание, считано от датата на връчване на заповедта.

В жалбата се излагат съображения, че заповедта е незаконосъобразна поради допуснати съществени нарушения на процедурата по издаването ѝ. Административният орган не бил взел предвид направеното волеизявление за оттегляне първоначалното заявление за освобождаване. Моли да се отмени заповедта.

Ответникът – Командир на СОБТ-МВР в придружителното писмо и в с.з. чрез процесуален представител оспорва жалбата. Претендира юриск.възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото писмени доказателства, и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на

чл. 168 АПК приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Оспорващият Б. Г. К. е държавен служител, заемащ длъжността младши инспектор в Специализирания отряд за борба с тероризма- МВР /СОБТ/. На 14.01.2020 г. Б. К. е депозирал до Командира на СОБТ-МВР заявление, с което моли служебното му правоотношение да бъде прекратено на основание чл.226, ал.1, т.4 ЗМВР по собствено желание, като не е посочено считано от коя дата. На 21.01.2020 г. върху заявлението е поставена резолюция „съгласен“, като на 24.01.2020г е издадена оспорената заповед № 1984з -119 на Командир на СОБТ-МВР с която на осн. чл.226 ал.1 т.4 от ЗМВР е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя в СОБТ-МВР по собствено желание, считано от датата на връчване на заповедта. Заповедта е връчена на 14.02.2020г.

Със заявление от 31.01.2020г., жалбоподателят е заявил желанието си да оттегли подаденото от него заявление от 14.01.2020г. за прекратяване на служебното му правоотношение по собствено желание. Върху това заявление е налице резолюция "Не съм съгласен" от 4.02.2020г.

Жалбата е подадена в законоустановения срок срещу волеизявление на административен орган, за което е предвидена възможност за съдебен контрол по чл.231 от ЗМВР и от лице, което има правен интерес от обжалването - адресата на акта.

Заповедта е издадена от компетентен орган /чл.227 във вр. с чл.159 вр. с чл.37 ал.1 т.3 /в приложимата редакция ДВ, бр. 81 от 14 Октомври 2016 г./ от ЗМВР - в изискуемата писмена форма.

В нормата на чл.226, ал.1, т.4 ЗМВР е предвидено, че служебното правоотношение с държавния служител в МВР се прекратява по собствено желание. За да възникне основание за прекратяване на служебното правоотношение по собствено желание, е необходимо държавният служител да е направил изрично и ясно волеизявление в този смисъл, адресирано до органа по назначаването. Съгласието на органа по назначаването не е предвидено като елемент от фактическия състав по чл.226, ал.1, т.4 ЗМВР.

С подаването на молба за прекратяване на правоотношението по собствено желание служителят упражнява предоставено му от закона субективно право. Органът по назначаването няма право на преценка дали да прекрати служебното правоотношение, ако има подадено заявление от служителя, стига да не е налице ограничението за прекратяване на служебното правоотношение, предвидено в чл.226, ал.7 ЗМВР - образувано дисциплинарно производство срещу служителя по чл.207, ал.1 от същия закон. Служебното правоотношение се прекратява с издаването на заповед на органа по назначаването, съгласно чл.227 ЗМВР. Заповедта има конститутивно действие. За материалната законосъобразност на тази заповед е необходимо фактическият състав, предвиден в нормата на чл.226, ал.1, т.4 ЗМВР, да е осъществен към датата на издаването ѝ. В случая това означава, че към датата на издаването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, държавният служител в МВР следва да е имал воля ("собствено желание", според използвания в закона израз) за прекратяване на служебното му правоотношение.

Заявлението за прекратяване на служебното правоотношение по собствено желание от служител в МВР представлява по своята същност едностранно волеизявление, адресирано до административен орган, с което законът свързва настъпването на определени правни последици. Това заявление е оттегляемо, докато то не е прието от адресата си. В закона не е предвидена специална правно изразена форма /начин/ за приемане на заявлението, разглеждано като изразяване на воля на страна по служебно правоотношение. Поради това и предвид естеството на това волеизявление от една страна, а от друга - целените правни последици на това волеизявление, изразяващи се в прекратяване на служебното правоотношение, за което съгласно чл.227 ЗМВР следва да бъде издадена заповед на органа по назначаването, то следва волеизявлението на служителя за прекратяване на служебното му правоотношение по собствено желание да е валидно към датата на издаване на тази заповед. Именно с издаването на заповед за прекратяване на правоотношението по чл.226, ал.1, т.4 ЗМВР органът по назначаването приема по обвързващ начин адресираното до него волеизявление на държавния служител за прекратяване на служебното му правоотношение по собствено желание. Тоест, волеизявлението на държавния служител за прекратяване на правоотношението му по собствено желание следва да е валидно към датата на прекратяване на правоотношението. Оттегленото волеизявление, обаче не е валидно волеизявление, тъй като то не обвързва автора си след датата на оттеглянето. В конкретният случай оттеглянето на заявлението е направено на 31.01.2020 г., а заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е издадена преди това на 24.01.2020 г. Командирът на СОБТ-МВР е узнал за оттеглянето на заявлението за прекратяване на служебното правоотношение по собствено желание на служителя след датата на издаване на заповедта за прекратяване, като по този въпрос не съществува спор по делото.

Спорът в случая е свързан с това дали към датата на издаване на процесната заповед е изпълнен фактическият състав, предвиден в нормата на чл.226, ал.1, т.4 ЗМВР. Отговорът на този въпрос е свързан с това до кой момент служителят може да оттегли заявлението си, така че да не бъде обвързан от него. Съгласно законовите разпоредби и актуалната съдебна практика, фактическото получаване на заявлението и запознаването на органа по назначаването с подаденото от служителя заявление не е равнозначно на приемане на волеизявлението. Приемането на волеизявлението за прекратяване на служебното правоотношение по чл.226, ал.1, т.4 ЗМВР от страна на органа по назначаването се обективира в издаването на заповед по чл.227 ЗМВР. Да се приеме, че фактическото получаване на заявлението от органа по назначаването е равнозначно на приемане на това волеизявление, означава да се приеме, че служебното правоотношение може да бъде прекратено с мълчаливо съгласие на органа, тоест без да е необходимо издаването на нарочна заповед. Такъв извод обаче не може да бъде направен, тъй като противоречи на закона – според посочените разпоредби на чл.227 ЗМВР, както и следващите разпоредби в същата глава Десета от закона - "Прекратяване на служебното правоотношение", служебното правоотношение се прекратява с нарочна заповед на органа по назначаването.

Б. Г. К. е оттеглил заявлението си от 14.01.2020 г. със заявление от 31.01.2020 г., тоест след издаване на процесната Заповед № 1984з-119/24.01.2020 г. за прекратяване на служебното правоотношение. Към датата на издаване на тази заповед е било налице валидно изявление за прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител по негово собствено желание. Следователно оттеглянето на

волеизявлението за прекратяване по собствено желание е направено и е достигнало до своя адресат, след като последният е приел волеизявлението за прекратяване и е обективирал в писмен акт волята си за прекратяване на служебното правоотношение съгласно чл.227 ЗМВР.

Както се посочи заявлението за прекратяване на служебното правоотношение по собствено желание от служителя в МВР е оттегляемо, докато не е прието от адресата, а след като в закона не е предвидена специална правно изразена форма за приемане на заявлението, то предвид естеството му и целените правни последици, изразяващи се в прекратяване на служебното правоотношение следва, че волеизявлението на служителя за прекратяване на служебното му правоотношение по собствено желание трябва да е валидно към датата на издаване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение./ В Този смисъл Р № 10006 ОТ 21.07.2020 Г. ПО АДМ. Д. № 2959/2020 Г., V ОТД. НА ВАС/ Б. К. оттегля заявление от 14.01.2020г. със заявление от 31.01.2020, тоест след издаването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от 24.01.2020, поради което към датата на издаването на тази заповед е налице валидно изявление за прекратяване на служебното правоотношение от държавния служител по негово /собствено/ желание.

По отношение направеното възражение за издаване заповедта за прекратяване на служебно правоотношение преди изтичане на срока за предизвестие, установен в ЗМВР, което се твърди, че е лишило оспорващия от дадената му от закона възможност да оттегли заявлението си следва да се отбележи, че срокът по чл. 228, ал. 2 ЗМВР е инструктивен, като предвидената възможност да се прекрати служебното правоотношение преди изтичане срока е свързана единствено със задължението за заплащане на обезщетение.

С оглед горното, заповедта е законосъобразен административен акт, издаден при спазване на административнопроизводствените правила и на приложимите в случая материалноправни разпоредби. Не са налице основания за отмяната ѝ, каквито се сочат от жалбоподателя. Жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Относно разноските: С оглед изхода на спора и направеното от процесуалния представител на ответната страна искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл.144 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Б. Г. К. срещу заповед № 1984з -119/24.01.2020г. на Командир на СОБТ-МВР.

ОСЪЖДА Б. Г. К. да заплати на Главна дирекция "Жандармерия, специални операции и борба с тероризма" /правоприемник на СОБТ/ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен

административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: